

Агрибос і Ко

Євген Дмитренко

ДЗЕНЬ!

ДЗЕНЬ — ДЗЕНЬ!

ДЗЕНЬ — ДЗЕНЬ — ДЗЕЕЕЕЕ — ЕЕЕЕ — НЬ!

— Хто-небудь, вимкніть цей будильник. Нічого без причини так рано мене будити.

На жаль, пристрій ніхто не вимкнув і він продовжував дзеленчати. Тому, хом'як, протягнув лапку та вимкнув гучний прилад. Цей ручний годинник йому дістався від батька, який той колись знайшов його неподалік від своєї клітки. Знайшов і затягнув до клітки. Затягнув та сховав під ліжечком. А сховав для того, щоб ніхто інший не знайшов. Ніхто, окрім його сина, який зайняв клітку свого батька. З того часу, хом'як частенько користувався годинником. Та не для того, щоб рано прокидатися, а для того, щоб послухати цікавий дзенькіт який звучить, коли грає будильник. Та цього ранку він спрацював за призначенням.

— Якщо він дзеленчить, то значить хтось виставив таку годину для підйому. — пробуркотів хом'як — А це означає, що повинна бути причина! Але яка? Не пам'ятаю!

Агрибос (так, до речі, звали хом'яка), не поспішав підвестися з ліжка. Врешті решт, якщо він згадає причину, переосмислить її та визнає, що вона не така вже й важлива, то можна буде продовжити сон.

— Зазвичай, — почав розмислювати гризун — я так рано не прокидаюся. Зазвичай, так рано прокидаються ті, кому потрібно щось робити. Чи кудись піти. Чи звідкілясь прийти. А мені, нікуди не потрібно йти, та й робити нічого. Тому, мабуть, хибна тривога.

Хом'як вкрився ковдрою та заплющив очі. А потім, все ж таки одне око розплющив. Одне, лише тому, що поки що ідея, яка спала на думку, не настільки грандіозна, щоб розплющити обидва ока. Тієї миті він пригадав, що колись давно, йому довелося прокидатися дуже рано. А все тому, що того дня було якесь свято.

Агрибос розплющив інше око. Ні, не тому, що ідея виявилася аж занадто грандіозною. Просто лежати з одним розплющеним оком не так вже й зручно.

— Якби сьогодні було якесь свято, то зараз би усі гомоніли та веселилися. А так, як довкола тиша, то значить і свята ніякого немає. Тож, ця версія також хибна!

Хом'як знову заплющив очі й так солодко зівнув, що аж майже заснув. Як раптом:

— Стривай, так сьогодні ж День Народження!

Хом'як нібито щось пригадав, але ще не до кінця усвідомив, що означає те згадане. Тому, він підвівся з ліжка й навіть трохи заметушився, а потім:

— А чий сьогодні День Народження?

Це питання виявилось для нього набагато складнішим.

— Якщо сьогодні чийсь День Народження, а я не можу пригадати чий, то виходить, що День Народження у мене. Це ж логічно! Та й інші варіанти відсутні. Тому, сьогодні

моє свято. І буде багато гостей. І буде багато солодошів. І буде тортик. А я люблю тортик. А ще... а ще будуть подарунки.

Погляд хом'яка застиг на невеличкій квадратній коробочці яка була прикрашена червоною стрічкою.

— О, хтось раніше за мене прокинувся й привітав мене поки я спав! — радісно вигукнув хом'як.

Та потім він здивувався, бо ж побачив напис на коробці "Від Агрика".

— Я ж не міг сам собі приготувати подарунок? Чи міг? — Агрибос заснув. Точніше він замислився, але це виглядало так, як ніби він заснув. — А чому б й не зробити собі приємне та не приготувати самому собі подарунок?

Хом'як хотів відкрити його, але в ту ж мить відразу засумнівався. Щось бентежило його. Чи то совість, чи то щось інше.

— Ні, не міг я так вчинити! А чому не міг? А тому, що так ніхто не робить. Але ж я не ніхто, тому чом би й ні? Хоча, ні-ні-ні, подарунки готують для когось, а не для себе. Це ж очевидно!

Гризун засмутився. Він поклав коробочку на стіл, що стояв неподалік від ліжка й ледве не заплакав.

— Якщо подарунок від мене, то це значить, що він не для мене. Якщо він не для мене, то це значить, що й День Народження не у мене. Це ж і тортiku не буде, і подарунків. Точніше будуть, але не мені.

Агрибос повернувся у ліжку.

— Хіба ж це свято, якщо це не твій День Народження!?

Він заплющив очі та продовжив розмірковувати.

— Такі складні задачі може вирішувати лише Сафолина, а вона... а вона, мабуть, ще спить. А це означає, що потрібно її будити, бо я і сам не засну, якщо не дізнаюся, чий сьогодні День Народження.

Агрибос радісно підвівся з ліжка й оглянув оком кімнату. Не ту кімнату, що розташована в його клітці, а кімнату, в якій розташована його клітка.

"Сафоля ймовірно спить, — подумав хом'як — а от ибака Айк сто відсотків вже десь причаївся."

Ибака Айк дуже злився на хом'яка, бо той колись давно загубив його улюбленого, маленького, гумового м'ячика. Той м'ячик дістався йому від Єгора. Точніше, від якоїсь іграшки хлопчика. Відтоді, Агрик у чорному списку собаки. І тепер, через це, Агрибос кожної ночі страждає від своєї витівки, бо ж Айк не дозволяє йому виходити із клітки.

До речі, про Спайка. Це його справжнє ім'я. Точніше, так його колись називали. Зараз, усе набагато простіше, лише ибака Айк. Менше літер, легше язyку. Принаймні, так вважав маленький Єгор. Він правильно вимовляти слова ще не навчився, тому усі домашні улюбленці й отримали ось такі дивні імена. Наприклад, Агрибос це Абрикос, Сафоля це Квасоля. А от ибака Айк це звісно ж собака Спайк.

Сам собака домашнім улюбленцям не ворог. Але коли вони бешкетують чи блукають вночі по будинку, то Спайк починає голосно дзявкотіти, через що приходять

господарі та відправляють тварин до своїх кліток.

На щастя, Спайка в кімнаті не було. Але хом'як цього ще не знав. Тому, як завжди, він мав діяти обережно. Клітка його подруги Сафоліни, знаходилася в протилежному кутку кімнати, за шафою. Тому, хом'як, точно ніколи не знав, в клітці вона, чи ні. Особливо вночі, коли кімнату освітлював лише нічник та місячне сяйво. Та це не заважало Агрибосу в цій темряві не загубити подругу, адже задля того, щоб не розминутися, вони домовились ходити один до одного завжди одним і тим самим шляхом.

Раптом, Агрик знову заснув. Точніше замислився, але це знову виглядало так, як ніби він заснув. Його осяяла думка: "А що, якщо День Народження у Сафоліни?". Тому, він вирішив взяти подарунок разом з собою, щоб принагідно привітати її та не осоромитися.

А в цей час... хоча ні, мабуть, таки на годину раніше... а можливо й на дві... а ще точніше з самого вечора та й до цієї миті, тобто усю ніч, Сафоліна (яка до речі, була карликовим кроликом) очей не зімкнула. Бо ж була в неї важлива місія. Точніше, важлива місія була у її товариша, якому, на жаль, в жодному разі не можна було довіряти важливих місій. Тому, Сафоля, для підстрахування, вирішила не лягати спати, щоби не прогавити та не забути про "День Н."

Цей загадковий напис, який вона написала на клаптику паперу ще увечері, мав нагадати їй про щось важливе. Але, на превеликий жаль, все сталося навпаки. Тому, десь в той час, коли Агрибос збирався прийти до неї, вона вже довго і нудно розмірковувала, що означає напис "День Н."

— Можливо це "Новий День"! — почесала вона лапкою за вухом — Тоді правильно було б написати "Новий Д". А оскільки я написала зовсім не так, значить так, як я написала не означає те, про що я подумала. Тоді, можливо, "День-Ніч"!

Сафоліна знову почесала лапкою за вухом. Але то вже була зовсім інша лапка та зовсім інше вухо.

— Н-і-і-і-і, це я з ночі до ранку сиджу й дивлюся на цей напис, тож мало б бути "Ніч-День". Та й до чого тут ці дні та ночі? В мене є важлива справа. Та така важлива, що її я могла доручити тому, хто сто відсотків не вміє виконувати важливі справи. От тільки моє безсоння зіграло проти мене і тепер мені потрібно згадати, що ж це за справа така.

Сафоля була у розпачі. А коли вона у розпачі, то це означає, що її товариш Агрибос щось зробив неправильно!

— Ну звісно ж, — радісно вигукнула кролиця — лише Агрик може втягнути мене в таку не зрозумілу ситуацію. А це означає, що він повинен знати про "День Н."!

Кролиця обережно відчинила дверцята своєї клітки та рушила до Агрибоса. І вже десь на півдорозі, неподалік від кімнати господарів, вона зустріла хом'яка.

— Доброго ранку, Сафочко! — радісно мовив він тримаючи подарунок за спиною.

— Ранок це для тих, хто вже прокинувся! А для тих, хто ще не лягав, це лише затяжний вечір. Та враховуючи те, що я дуже і дуже вихована, то доброго ранку й тобі, Агрику!

— Сафо, а Сафочко, а ти часом нічого не хочеш мені сказати? Або ж хоча б трішки натякнути, бо мені здається, що я про щось забув! Ну, не те щоб все-все забув, а от зовсім трішечки. — хом'як лишив подарунок на підлозі й поклав лапку на лапку, а потім злегка їх роз'єднав, повторивши — Ну, зовсім і зовсім трішечки забув.

— Чому ж це не хочу, звісно ж хочу. Та навіть не хочу, а прямо дуже і дуже хочу. Але не сказати, а запитати.

В ту мить Сафолина притихла. Бо ж її погляд застиг на цікавій коробці й вона раптово забула про "День Н".

— А що то в тебе таке? — поцікавилася кролиця вказавши лапкою на коробочку.

Хом'як трішечки зніяковів. Він зівнув злегка, а після нього, як то буває в житті, зівнула й Сафоля, а потім мовив:

— Розумієш, — діватися Агрику було нікуди, бо ж подруга помітила подарунок, тому довелося імпровізувати — це від мене для когось подарунок! А як ти гадаєш, для кого він?

Хом'як сподівався, що якщо День Народження у його подруги, то вона вигукне "Для мене!" і таким чином він її привітає та не осоромиться, що нібито забув про свято. А якщо День Народження не у неї, то вона підкаже, в кого саме.

Та після слів хом'яка Сафолина впала в прірву. Точніше, вона замислилась, але вираз її обличчя виглядав так, як ніби вона провалилася до глибокої прірви й повільно летіла, тобто падала.

— То "День Н." та твій подарунок якимось взаємопов'язані! — загадково мовила кролиця.

— Ну звісно, "День Н." це ж День Народження! — пояснив хом'як.

— Точно. І як я раніше про це не здогадалася. А я ж пам'ятала, пам'ятала і забулася.

— Так, День Народження. От тільки в кого? Можливо в тебе?

Агрибос знову промовив з натяком. Бо ж якщо Сафоля чогось не пам'ятала, то це не означало, що те про що вона забула, не може відбутися саме з нею.

— Згадала! — радісно вигукнула кролиця — Ти ж мав раніше прокинутися, щоб мене розбудити, щоби ми разом привітали... а я ж і спати не лягала, бо знала, що щось піде не за планом... а я ж й на папері написала "День Н.", щоб і самій не забути про народження...

— Народження кого? — з нетерпінням поцікавився хом'як.

Та Сафолина не змогла відповісти, бо ж усю ніч не спала і тому миттєво заснула.

І поки Агрибос намагався розбудити подругу, у сусідній кімнаті прокинувся сірий папуга Го. Точніше, він ще спав, але інтуїтивно вигукнув своє найулюбленіше слово "Г-о-о-о-л!". А вже після того, як голосно закричав то прокинувся. Мабуть, таки злякався якогось крику.

— Де я, де я? — поцікавився Го — А, точно-точно, в себе вдома-дома, у своїй клітці-клітці, на своєму ліжку-ліжку. А хто ж забив гол хто?

Папуга замислився, а потім зрозумів, що все то йому наснилося. Тому ліг далі

спати. Але не заснув. Бо ж постійно виляло в думках надокучливе, але в ту ж мить неперевершене слово "гол".

— Таке не може-може просто так наснитися! — затвердив він — Мабуть, хтось десь грає-грає у футбол, а я в цей час пропускаю цю гру пропускаю. Потрібно знайти того хто грає-грає та хоча б рахунок дізнатися, бо ж точно не засну-засну!

Го був шанувальником футболу. Він часто разом із господарем переглядав різні матчі по телевізору. Тому, з цікавості, він пішов на звук, бо ж можливо десь хтось і дійсно грав у футбол. Тихо пішов. Щоби ніхто не почув. Та так, як ходить Го, не ходить ніхто. І як би він не намагався це робити тихо, все одно всі чують його кроки, а точніше тят-тят-тят-тят-тят. Тому, після декількох своїх "тихих" кроків, Го, вирішив попрацювати крилами.

І от, десь посеред темної кімнати, Агрибос вмовляє Сафолину прокинутися.

— В останнє попереджаю, якщо ти зараз не прокинешся, то я вкушу тебе за ліве вухо. І я не жартую. Ти ж знаєш, я не вмію жартувати. На рахунок три. Сафо, попереджаю, готуйся, один, два... Сафо, ти чуєш мене? Кажу, що вкушу на рахунок п'ять. Починаю відлік: один, два, три, чотири... Сафо...

Хом'як відкрив рота, але вкусити не наважився.

— От поки ти спиш, хтось втрачає хвилини свого свята. І подарунки. Особливо мій. Цікаво, а що я приготував?

Поки ніхто не бачить, а точніше поки не бачить Сафолина, Агрибос вирішив відкрити коробочку, щоб поглянути, що ж то за подарунок. Та в цю мить кролиця розплющила очі й мовила:

— Я все згадала! Сьогодні ж День Народження Айка!

— Ти все пригадала ще декілька хвилин тому. А потім заснула. — сердито промовив хом'як.

Та Сафолина вже ніби й не чула слів товариша. Її погляд загострився на розв'язаному бантику та майже відкритій коробочці.

— Ти що, хотів відкрити подарунок? І тобі не соромно? — обурилася кролиця.

— Ти все неправильно зрозуміла. Просто бантик розв'язався, а я хотів його зав'язати.

Сафо звісно ж не повірила Агрику тому й вирішила забрати коробочку з лапок хом'яка, та той чомусь міцно її тримав. Кролиці навіть довелося смикнути коробочку, щоб забрати. Та Агрик все одно не відпускав. Тоді зайчиха смикнула ще сильніше і квадратна коробка вилетіла з лап хом'яка та влучила прямісінько у папугу Го який в той час лише встиг вигукнути "ШТАНГА".

Папуга впав на підлогу. Поряд впала і квадратна коробочка яка від удару розкрилася. Ох і здивувалася Сафоля коли зрозуміла що коробочка була порожня. Та ще більше здивувався хом'як.

— Не зрозумів! — стривожено мовив він — Я хоч і не пам'ятаю, що то був за подарунок, але я впевнений на сто відсотків, що він там був!

Агрибос був збентежений, адже зовсім не розумів куди подівся подарунок. А

подарунок зник. Точніше, його поцупили.

Десь за годину до того, як задзвонив будильник в Агрибоса, мармозетка, на ім'я Тахталь та цукрова сумчаста летяга Ибут, як завжди вирішили підживитися. Бо ж вони люблять попоїсти. Багато попоїсти. Особливо вночі, коли всі сплять. А от порожній шлунок не спить. Тож, Тахталь хотів чогось смачненького, а Ибут просто йшов слідом. Він завжди ходить слідом. Бо ж вони є найкращими друзями. Друзями які ніколи не сварилися. Хоча ні, все ж таки було в них одне невеличке непорозуміння. А все через те, що Ибут з'їв банан Тахталя. Принаймні так вважав сам Тахталь. Ибут, звісно ж, всьому заперечував, але той і слухати не хотів. Мовляв, що якби він з'їв його улюблені ласощі, то також не зізнався.

Отже, Ибут йшов за Тахталем, а Тахталь йшов за чимось смачненьким.

— Тільки не до тарілки Айка, а то знову усіх побудемо. — попереджав товариша Ибут.

Та всупереч усім словам, дійшов Тахталь до тарілки собачки та й смачно поїдав її недоїдену вечерю. А Ибут з усіх сил намагався хоч якось йому завадити. Бо це ж дуже небезпечно. Але, на превеликий жаль, усе було марно. Бо ж голодного Тахталя, як і голодну свиню, від корита е-е, не відтягнеш.

— От ти з'їдаєш усю їжу Айка, а він потім на нас сердиться! — мовляв Ибут заглядаючи в тарілку собачки.

— То якщо після нього щось лишається в тарілці, то значить він не голодний. Я от, наприклад, якби наївся, то також лишив залишки їжі комусь іншому. Та й взагалі, Айку зараз зовсім не до нас.

— Це ж чому? — поцікавився Ибут.

— Тю, ти що, забув? У нього ж сьогодні День Народження! Він, мабуть, відсипається перед насиченим днем.

— Так, про День Народження забув! — тяжко видихнув Ибут — А ми без подарунка. А значить і тортика не отримаємо! Сафоля отримає тортик, Го отримає тортик, Агрибос отримає тортик, а ми ні!

— А Агрику за що? — поцікавився Тахталь.

— За подарунок! — пояснив Ибут.

В ту мить Тахталь припинив трапезу. Склалося таке враження, що він щось замислив. І по його очах можна було побачити, що замислив щось погане.

— Не впевнений чи знав ти, а я от точно знав, лахматому тортика не можна.

Тахталь, інколи, Агрибоса називав "лахматим". А ще кучерявим, волохатим, мохнатим та зрідка рудим!

— В нього ж алергія. — продовжив Тахталь — І він завжди про це забуває. Тому, якщо ми поцупимо його подарунок і привітаємо ним Айка, то лахматому це буде тільки на користь.

Ибут підозріло поглянув на товариша.

— Не знаю, що ти там замислив, але краще переосмислити та прийняти правильне рішення.

— Не бійся, мої рішення завжди правильні! Ходімо.

Ибут поглянув на блискучу мисочку собачки, яка блищала як роса на сонці й надув свої маленькі щічки.

— Знов нічого не залишив! — він почесав свого животика й пішов слідом за товаришем продовжуючи розмову — А довго я ще смакуватиму порожньою тарілкою?

— Мій банан багато для мене значив. Тому, навіть не починай.

— Та не їв я твого банана. — обурився Ибут.

Та на жаль, Тахталь проігнорував слова товариша. Адже кому потрібні слова, коли мова йде про тортик?

І от, поки Агрибос міцно спав, ці двоє вирішили проникнути до його клітки та скоїти страшний злочин. Точніше Тахталь вирішив, а Ибут погодився.

— Ти стій на варті, а я піду за подарунком.

Тахталь потер лапки й зажмурих очі. Так би мовити, налаштовувався на серйозну справу.

— А може навпаки? — запропонував Ибут.

— Ну добре. Я піду за подарунком, а ти стій на варті.

Ибут замислився притуливши лапку до підборіддя. Він не зовсім зрозумів, що саме змінилося в словах товариша, але якісь зміни він почув. Тому й погодився. Тож, подався Тахталь за подарунком, а Ибут лишився чатувати.

— І чому мені завжди доручають найскладніші завдання? А якщо мене хтось помітить? Хто дивитиметься за тим, щоб мене ніхто не помітив?

Промовив Ибут обійнявши лапками самого себе. Йому було дуже лячно.

— Це ж якщо мене помітять, то сваритимуть. А якщо сваритимуть, то я буду плакати. А я ж не люблю коли мене сварять. Ніхто цього не любить.

Він скрутився в клубочок й ледве не розплакався. Його очі наповнилися краплинами сліз, а вушка скрутилися в трубочку немов пожовкле осіннє листя.

— Потрібно сховатися так, щоб мене ніхто не помітив.

Ибут злегка покотився ліворуч.

— Ой як страшно стало. А головне, ще нічого не трапилося.

Йому було дуже страшно, тому він вирішив заплющити очі.

— Хто вимкнув світло? — раптово вигукнув Ибут — А, це ж я очі заплющив. А так темно було, що навіть ще страшніше стало.

Ибут обережно підвівся.

— Ой, здається я вступив у якусь невеличку калюжу з дуже знайомим запахом. Добре, що то не я її залишив. Чи все ж таки може і я!?

Ибут почав винюхувати незнайому речовину.

— Мабуть, таки то був я! Але "я" не тоді, коли підвівся, а "я" тоді, коли заплющив очі.

Ибут знову скрутився в клубочок та покотився праворуч. Але так, як до цього він злегка розвернувся поки винюхував калюжку, то це праворуч стало попереднім ліворуч.

— Цікаво, як там Тахталь? Чи довго йому ще? Цікаво, а що він робить? Може піти позаглядати? Чи краще сидіти на місці?

Він знову присів тяжко зівнувши.

— Ех, так багато запитань, що аж в думках запаморочилося.

В цю мить задзвонив будильник Агрибоса. Ибут аж підскочив від неочікуваного звуку. Його погляд зосередився на Тахталю який із маленьким м'ячиком вискочив з клітки хом'яка. Вискочив і подався у невідомому напрямку. А точніше до кімнати господарів.

"А як же я?" — подумав Ибут. Подумав та й побіг слідом.

І поки Агрибос думав про свято та подарунок, поки ходив до Сафоліни та намагався її розбудити, Ибут та Тахталь думали як їм непомітно залишити кімнату господарів. Адже незабаром вони також прокинуться і тоді буде дуже багато запитань.

— І чому ти зайшов саме до цієї кімнати? — схвильовано прошепотів Ибут — Та ще й з м'ячиком Айка?

— Тобто, м'ячиком Айка? — здивувався Тахталь.

— Тю, ти що не знав? Це ж улюблений, викрадений Агрибосом, давно загублений м'ячик Айка.

Ибут виглядав дуже стривожено. Здавалося, що в такій поганій ситуації він ще ніколи не був.

— Он воно як! Добре що я помітив напис на коробочці й вирішив викрасти лише подарунок. Бачиш який я молодець!

— Молодець? Ти хоч уявляєш що з нами тепер буде? Айка подумає, що це ми його поцупили. А тепер здогадайся, що він з нами зробить, коли вирішить, що м'ячик був увесь час у нас? Не бачити нам нічних прогулянок та смачної їжі.

Ибут сказав саме "смачної їжі" тому, що вночі, їжа, чомусь набагато смачніша аніж вдень. І так вважав не лише Ибут. Так вважали усі маленькі мешканці будинку.

— Тю, та не хвилюйся ти так. Якби ми викрали коробочку, то тоді було б набагато гірше. А так, в нас є шанс все виправити. Зараз непомітно повернемо подарунок і все буде добре. — підбадьорив товариша Тахталь.

— Аби ж це так легко було зробити як сказати.

— Так, зробити буде не просто. Але реально. І я, здається, придумав як. Ти заліжай в господарів капець й сиди тихо. А коли тебе впіймають, то вигукнеш "Сюрприз". А до того часу, щоб ні звуку!

— В якому сенсі упіймають? — не зовсім зрозумів Ибут.

— Мовчи сказав! Заліжай та сиди тихо!

Ибут заліз в капець й лапками прикрив рота, щоб випадково нічого не мовити. Потім зажмурих очі й тими ж самими лапками затулив вуха. Щоб раптово нічого страшного не почути та не побачити. Та від того що він нічого не чує та не бачить, йому стало дуже страшно. Тому Ибут розплющив очі й знову притулив лапки до рота.

Тахталь підтягнув капець до дверей й через щілину спостерігав за збентеженими побратимами які щось з'ясовували.

— Ні, Агрику, це погана ідея! — зауважила Сафоля.

— А мені здається навіть дуже чудова. Коробочка для подарунка також подарунок.
— заперечив їй хом'як.

— Агрику, порожня коробочка це не подарунок. Там повинно щось бути в середині.

— І що, наприклад?

— Наприклад-приклад, моя пір'їна! — втрутився у їхню суперечку папуго Го — Здається, від удару я втратив якийсь шмат пір'я втратив. Тому можна покласти навіть декілька пір'їн. Це буде схоже на букет квітів. Тільки замість квітів пір'я!

— Ні, пір'я не годиться! — мовила кролиця.

— Ні, не годиться! — підтримав її Агрик.

— Ну то візьміть он того капця-капця! — запропонував Го — Айк обожнює господаря капці.

— Капці це чудово! — вигукнув Агрик.

— Ніяких капців ми не даруватимемо. — знову заперечила Сафолина — До того ж за цей капець господар сварить Айка. І взагалі, звідки він тут взявся? Декілька хвилин тому його тут не було!

А поки товариші сперечалися, Тахталь тихесенько витягнув капця з кімнати господарів й лишив його неподалік від них. А сам десь причаївся чекаючи слушної миті.

Папуга намагався зібрати пір'я до купи щоб зрозуміти яка пір'їна з якої частини тіла відлетіла. Сафолина обережно винюхувала капець. Їй здалося, що щось з тим капцем не так. Хом'як лишив порожню коробочку на підлозі й підійшов до Сафолі. Як раптом, щось тихесенько дзявкнуло у сусідній кімнаті.

— Айк прокинувся! — мовила кролиця.

— Імпровізуємо! — прошепотів Агрибос й поглянув в бік маленької квадратної коробочки біля якої з посмішкою на обличчі стояв Тахталь. Той взяв коробочку в лапки й мовив:

— Тримай. І пам'ятай, не можна губити подарунки.

На radoщах й з веселим настроєм до кімнати зайшов ибака Айк. І не просто зайшов, як заходять зовсім звичайні собаки у зовсім звичайний день. А зайшов так, як ніби король. Повільно, з високо піднятою головою і з повними очима щастя. Його погляд зосередився на капцю, через який його дуже часто сварили господарі.

— Невже це мені?

Вигукнув Айк й швиденько підбіг до нього. Він охоче почав обнюхувати його, як раптом з того капця визирнув Ибут та весело вигукнув "Сюрприз". Собака навіть трохи злякався. А через те, що злякався собака, злякався й сам Ибут. Він обережно витер лапками свої налякані оченята й грімко чхнув:

— О, а в мене є повітряна кулька. — зрадів Ибут — А, ні, це лише бульбашка з носа!

— Оце так сюрприз! — задзявкотів собака.

— Так, Айку, це тобі капець від мене та Ибута. Поцупили у господарів поки ті спали. — Тахталь обережно обійняв іменинника й відійшов убік, як ніби приготувався

втікати. Мабуть, таки хвилювався, що щось піде не за планом.

— Ой, дякую вам друзі. Це ж мій улюблений капець лівої ноги господаря. І пахне так смачно, як ніби в ньому хтось дуже когось злякався.

— Та хто його зна, чим пахнуть господарів капці!? — засміявся Тахталь.

Собака лопає від радощів. Його переповнювали емоції.

— А це від мене-мене! — мовив папуга Го вручивши Айку букет пир'я. — Це як квітки-квіти... тільки пир'я-пир'я.

— Ой, дякую. Як приємно. А який приємний в них аромат. — мовив Аїк приймаючись до букета.

Та раптом, його погляд зосередився на квадратній коробочці яку тримав Агрибос.

— А це від Агрики! — невпевнено мовила Сафолина — Коробочка для подарунку.

Хом'як повільно віддав подарунок їй трохи заляк. Чи то чогось боявся, чи то когось в чомусь підозрював.

— І що там? — запитав Аїк — Від тебе, Агрику, можна очікувати що завгодно! А я, ще одного переляку не витримаю.

Собака згадав, як хом'як підстриг йому вуса. То звісно ж було випадково, але Аїк тоді дуже злякався. Він обережно відкрив коробочку і...

— М'ячик! Мій улюблений гумовий м'ячик. Ти поцупив його, щоб потім подарувати мені?

Хом'як трохи почервонів. Йому, навіть на мить здалося, що все найгірше вже позаду.

— Та ні. То я колись, щоб відвернути увагу Тахталя від банана, жбурнув м'яча. М'яч впав на підлогу й кудись закотився. Тахталь побіг на звук, а я банана схопив і втік. А про м'яч зовсім забув. А Сафочка випадково знайшла його. Тож, з Днем Народження, друже!

Від почутого, що Тахталь, що Ібут чомусь хотіли сказати хом'яку якісь не дуже добрі слова. Але в ту мить задзвонив будильник господарів і домашні улюбленці розбіглися по своїх клітках.

Агрибос, звісно ж, усвідомив, що вчинив недобре. І справа була навіть не в тому банані. Справа була у тім, що через його вчинок, Тахталь в усьому звинувачував свого найкращого друга. Та на жаль, це Агрик, і інакше бути ніяк не могло.

Повернувшись до своєї клітки хом'як ніяк не міг знайти собі місця. Щось тривожило його. Тому, щоб хоч якось себе заспокоїти він вирішив зайнятися спортом, а саме, трохи побігати. І от крутиться Агрибос в колесі для бігу та їй думку гадає.

— І чому я раніше до нього не підходив? Мабуть, тому, що вже голова йде обертом. Скоріш за все, потрібно бігти, а не просто обертатися як одяг в пральній машині.

Хом'як із невеличкими труднощами підвівся й почав працювати лапками.

— Таке враження, ніби я кудись біжу. — важко дихаючи мовив Агрибос — Та не просто біжу, а втікаю! Можна уявити, що втікаю від Тахталя.

Хом'як зупинився. Зморився трішки. Точніше, хом'як зупинився, а колесо ще оберталося. На жаль, спорт це не його. Але, через силу, він все ж таки вмовив себе ще

трохи попрацювати лапками.

— Це ж якщо я тренуватимуся, то стану сильним. Та не просто сильним, а дуже сильним. І м'язи в мене з'являться. І великим я буду, як Сафоля. Та що там Сафоля, стану більшим за ведмедя. Ведмідь Агрибос. Ух, як гарно звучить.

Він знову зупинився зловивши себе на думці, що ведмідь не втікатиме від Тахталя, а навпаки, наздоганятиме. Тому, Агрик почав вдвічі швидше перебирати лапками.

— Й ніхто не прийде та не погляне, чи моє тіло вже за розміром з ведмедя чи ні. Бо мені здається, що м'язи на моїх задніх лапках вже зміцніли і я став дуже великим.

Раптом хом'як вискочив з колеса. Точніше його відкинуло в сторону, але це виглядало так, як ніби він вискочив. В його очах все запаморочилося, і він зручно вмовстився на підлогу та про щось подумав. Потім, те про що він подумав чи то кудись поділося, чи то якось забулося і він подумав про шматок тортика. Потім, коли зрозумів, що від думки про тортик захотілося їсти він згадав про те, про що подумав спочатку. Але все одно думка про той тортик нікуди не поділася. Потім, Агрик згадав про ведмедя. Точніше про ведмедя зі шматком тортика. А ще подумав про подарунок. Але після того, як він подумав про подарунок, його думки заплуталися, і він вирішив піти до Тахталя та поговорити з ним віч-на-віч. Поговорити про банан та про його негарний вчинок. Тобто Агрик наважився попросити вибачення.

Хом'як оглянув кімнату. Десь там він побачив Айкі та господаря. Між ними, як здалося Агрику, навіть виникла невеличка розмова.

— О, Айку-Спайку, ти куди подів мого капця? З самого ранку всюди шукаю, ніде знайти не можу. — звернувся господар до собаки.

— Ага, так я взяв і сказав тобі! То мій подарунок. Мій. Тому, можеш забути про капець. — відповів Айк.

— Ага, так ти взяв і сказав мені. А якби й сказав, то навряд чи б я тебе зрозумів. — посміхнувся господар — До речі, з Днем Народження тебе! Ввечері будуть гостинці.

Господарі любили своїх домашніх улюбленців і пам'ятали про кожне День Народження. А ще готували їм святковий тортик та якийсь невеличкий подарунок.

— О, дуже дякую тобі, господарю. — відповів собака й кудись побіг.

І хоч вони не розуміли один одного, зі сторони розмова виглядала досить цікавою.

Врешті решт, коли в кімнаті стало нібито порожньо, хом'як, крок за кроком, то на чотирьох то на двох лапах, дуже і дуже вагаючись, подолав пів шляху до клітки Тахталя. І десь на тому пів шляху він помітив двох підозрілих осіб, а точніше дві підозрілі шкарпетки які кудись повзли. Ці особи хом'яку дуже когось нагадували. І він, напевно, зрозумів кого. Але все одно чомусь сумнівався. Тому, він вирішив трохи поспостерігати за ними.

— Лівий, давай праворуч! — прошепотів Правий.

"Лівим" був Ибут. Він повз попереді й чітко виконував накази Правого. Такі таємні імена вони собі вигадали для того, щоб ніхто не здогадався, що це насправді Тахталь та Ибут. І, звісно ж, кожен отримав свою назву виходячи з того, яку шкарпетку він одягнув, ліву чи праву.

— Чуєш, Правий, а чому я попереду, а ти позаду? Це ж якщо попереду якісь неприємності, то всі вони дістануться мені. А я ж боюся неприємностей.

— А якщо якісь неприємності позаду, то всі вони дістануться мені. Ми прикриваємо один одного. Ми ж команда.

— Так, ти правий. — мовив Ибут.

— Правий Правий! Чи Правий правий. Яка різниця? Все одно ж звучить загадково! — наголосив Тахталь.

Раптом Ибут в щось вперся. Точніше не в щось, а в когось. Тобто в Агрибоса. Ну і звісно ж, Тахталь вперся в Ибута, бо той різко зупинився.

— Ви що, живі шкарпетки? — поцікавився хом'як.

Ибут застиг на місці. Йому настільки стало страшно, що він забув усі літери які присутні в словах. Забув всі слова які присутні в словниках. Та й взагалі, забув усе, що пам'ятав. І в ту мить, як йому самому здалося, він і дійсно перетворився на шкарпетку. Тому, він лежав тихо і нерухомо. А ще підозріло пах. Чи то смердів. Ну це вже залежить від того якої свіжості була та шкарпетка на яку перетворився Ибут.

— Так, ми живі шкарпетки! — впевнено відповів Тахталь. — Ми повземо з пункту "А" в пункт "Б", тому краще не заважай нам!

Насправді Тахталь мав план. Точніше він запевняв Ибута, що мав план. А сам діяв за обставинами. Йому хотілося якось провчити Агрибоса, але його плани вмить змінилися. А все через необережну фразу хом'яка.

— Зрозуміло! А я йду ділитися з Тахталем своїм шматком тортика. Ну, бувайте, шкарпетки.

Ох і даремно він згадав про того тортика. Та невідомо як би все трапилося далі, якби Агрибос не згадав про смаколик. Тому, хом'як йшов до клітки Тахталю, а Тахталь повз слідом, забувши про свого товариша Ибута.

— Е-е-е, Правий, ти де? — десь через декілька хвилин тиші та спокою наважився вимовити Ибут — Тахталю, відгукнись. Це я ліва шкарпетка.

Здавалося от-от і він розплачеться. Та ніхто його не чув. Ніхто не бачив і ніхто не згадував. Бо ж мова була про тортик. А там, де мова йде про щось смачненьке, там і Тахталь.

Тож, долає Агрибос залишені пів шляху, а за ним права шкарпетка повзе. Непомітно так повзе. Коли погляне на неї, то вона не повзе. Лежить і не ворухиться. А коли не дивиться в її сторону, то вона ніби як і переслідує його. Збентежило це хом'яка, занепокоїло. Навіть лячно якось стало. Адже не кожного дня тебе переслідує шкарпетка. Особливо права. Тому хом'як ще зробив декілька повільних кроків, а потім згадав про ведмедя.

І от, відчувши в собі силу великого звіра, Агрибос підвівся на задні лапи та голосно-голосно заричав.

— Ти чого ричиш? — поцікавилася шкарпетка. Тобто, поцікавився Тахталь, але Агрик цього ще не усвідомив.

— Я ведмідь Агрибос! — грізно мовив хом'як підвівшись на задні лапи.

— Лахматий, з тебе такий ведмідь як з мене черв'як! — мовив Тахталь знявши з себе шкарпетку.

Хом'як поглянув на Тахталя. Потім поглянув на шкарпетку і знову поглянув на Тахталя.

— Будь обережним, ця шкарпетка трохи дивна і здається трохи небезпечна. А ще, десь тут ходить ще одна шкарпетка. Схожа на цю, але трохи інша.

Агрибос поглянув на Тахталя, щоб переконатися в тому, чи він взагалі слухає його, а потім продовжив.

— Тахталю, я не хотів з'їсти твого банана, але він сам попросився! От в тебе бувало так, щоб щось смачненьке саме просилося до рота? От в мене було таке з тим бананом. А я ж йому, "ти що, не можна!". А він мені, "хто тобі таке сказав? Візьми і з'їж!". Тож я взяв і з'їв його. Мені й самому не хотілося, чесно! Але, коли хтось благає, то на жаль, не можу відмовити. Тому, вибач мені. І в знак примирення, ввечері віддам тобі свій шматок тортика.

Тахталь підозріло посміхнувся. Спочатку він розкрив рота показавши свої зуби, а потім надув щоки й висунув язика.

— Я теж напартачив. В усьому звинуватив Ибута. А він через це страждав. Та ще й вмовив його викрасти твого подарунка. Думаю, ми разом завинили перед ним. Тож, ходімо перепрошувати. А щодо тортика, то можеш свій шматок віддати йому. Я вже якось з цим змирюсь.

Тож пішли вони разом до Ибута, який, до речі, нарешті наважився визирнути зі шкарпетки. Точніше, спочатку визирнули його вуха, щоб послухати, чи нічого страшного там не відбувається. Потім визирнув ніс, щоб виявити якісь підозрілі запахи. Потім визирнули очі, які, до речі, спочатку були заплющеними. Ну а коли визирнула уся голова, то він наважився розплющити очі та вилізти повністю.

Тахталь та Агрибос вже були поряд, але почати розмову вони не встигли, бо раптом на кухні закричав папуга Го.

— Небезпечний момент небезпечний!

В цю мить, з кухні вибіг ибака Айк. Він міцно тримав в зубах господарів капець. І хоч йому було зовсім не зручно бігти. І той капець волочився десь поміж передніх лап собаки. Він все одного гордо біг уперед з високо піднятою головою, не збираючись віддавати своє.

Позаду собаки, намагаючись вихвати свого капця, біг господар.

— Ану віддай капець! Віддай, кому сказав! — горланив він — Капець тобі, а не капець! І ніякого святкового тортика!

Звісно ж, те, що господар так сказав, зовсім не означало, що так воно і буде. Але ці слова дуже налякали Агрибоса та Тахталя. Тому, вони вирішили діяти не вагаючись. І вже за лічені секунди хом'як заплутався в лапах Айка, а Тахталь вихватив того капця з його зубів.

Чи даремно вони це зробили, чи ні, та собака дуже розсердився. По його погляду, можна було зрозуміти, що обидва потраплять до чорного списку. Та й святкового

тортика їм не бачити. І хоч насправді, ввечері, увесь тортик дістанеться Агрибосу... але то вже зовсім інша історія.